

1 אינן צריכין לעשות פרוזבול על חובותיהם שלא תשמטם שביעית.
 2 וכן תני רמי בר חמא, תיתומים אינן צריכין פרוזבול, לפי שרפן
 3 נמליאל ובית דינו אביהן של יתומין היו – שכיון שמוטל על הבית
 4 דין להפך בזכותם, הרי זה כמו שכבר נמסרו שטרותיהם ביד בית דין.
 5 ומבואר שגבאי הצדקה כידם של העניים הם זוכים עבורם.
 6 מעשה נוסף באדם שתקע לחבירו: חנן בישא – רע, כך כיניו, תקע ליה
 7 לכהו נכרא, אהא לדין לקמיה דרב הונא, אמר ליה רב הונא לחנן,
 8 ויל קב ליה פלגא דוונא – לך שלם לו חצי זוז, הנה ליה זוזא מכא –
 9 היה לו זוז שנמחקה צורתו, פגעי למיתבה ליה מיניה פלגא דוונא –
 10 ורצה לתת לו ממנו חצי זוז, אלא שכיון שנפחתה צורתו לא הנה
 11 משתקיל ליה – לא היה יוצא בהוצאה, ולא רצה הניק לקבל מזוז זה
 12 את החצי זוז. תקע ליה אחרנא – תקע לו שוב באונז, ובכך נתחייב לו
 13 זוז שלם, ויתבה נהליה – ונתן לו את כל הזוז הגרוע:

משנה

14 שור שהוא מועד למינו – שנגח שלש פעמים שוורים בני מינו, ואינו
 15 מועד לשאינו מינו – אך אינו מועד למינים אחרים, וכגון שראה בעל
 16 חי ממין אחר ולא נגחו, וכן אם היה השור מועד לאדם, ואינו מועד
 17 לבהמה, וכגון שראה בהמות ולא נגחו, וכן אם היה מועד לקטנים –
 18 לעגלים קטנים, ואינו מועד לגדולים – לשוורים גדולים, בכל אופנים
 19 אלו הדין הוא, את – על אותו המין שהוא מועד לו, משלם נזק שלם
 20 כדין שור מועד, ואת שאינו מועד לו משלם חצי נזק, וכדין שור תם.
 21 אמרו – שאלו התלמידים לפני רבי יהודה, הרי שהיה זה השור מועד
 22 לשבתות – שנגח שלש פעמים בשבת, ואינו מועד לחול, ונגח בשבת
 23 הרביעית, האם משלם נזק שלם כדין שור מועד או לא. אמר להם
 24 לשבתות משלם נזק שלם כדין מועד, ולימות החול משלם חצי נזק
 25 כדין תם. ואמתי הוא חזר להיות תם אף לשבתות, משיחזר בו שלש
 26 ימי שבתות שראה בהם שוורים ולא יגח:

גמרא

27
 28 איתמר, רב זביד אמר 'ואינו מועד' תנן בתוספתא ו"ו, רב פפא אמר
 29 'ואינו מועד' תנן, כלא וא"ו. וביאור מחלוקתם, רב זביד אמר 'ואינו
 30 מועד' תנן, שתיבות אלו הן המשך המעשה, שהיה מועד למינו ואינו
 31 מועד לאינו מינו, והיינו שהיה ידוע שאינו מועד למין אחר, וכגון
 32 שראה מין אחר ולא נגח, ובוה נאמר דין המשנה שאינו מועד לשאינו
 33 מינו ואם יגח במקרה למין אחר ישלם חצי נזק, הא סתמא – אך כל
 34 עוד שאין הוכחה שאינו מועד למין אחר, וכגון שלא ראה כלל מין
 35 אחר עד שנגח שלשה שוורים, ולאחר מכן ראה לראשונה מין אחר
 36 ונגחו, הוי מועד לכל מין שיגח, ואף שלא נגח כל השלש פעמים אלא
 37 לשוורים. ואילו רב פפא אמר 'ואינו מועד' תנן, שאין תיבות אלו
 38 המשך המעשה אלא סיום הדין, כלומר, שאם היה השור מועד למינו,
 39 הדין הוא שאינו מועד לאינו מינו, דסתמא לא הוי מועד – שאף
 40 בסתמא שאין כל הוכחה שאינו מועד למין אחר, אינו מועד אלא למינו
 41 שנגחו שלש פעמים.

42 וכל אחד מהם מדייק מהמשנה בגירסתה: רב זביד דייק מסיפא, ואילו
 43 רב פפא דייק מרישא. רב זביד דייק מסיפא, דקתני, מועד לקטנים
 44 ואינו מועד לגדולים, ואי אמרת בשלמא 'ואינו מועד' קתני,
 45 וכוונת המשנה שידוע היה שאין השור מועד לגדולים, וכגון שעברו
 46 לפניו ולא נגחם, הא סתמיה – אך בסתמא שאין כל הוכחה שאינו
 47 מועד לגדולים, וכגון שלא ראה כלל שוורים גדולים, הוי מועד אם יגח
 48 לאחר זמן שור גדול, מובן מדוע הוצרכה המשנה לכתוב דין זה, שהא
 49 קא משמע לן דאפילו מקטנים לגדולים נמי מסתמא הוי מועד –
 50 שאף שלא נעשה מועד אלא לקטנים, והיה מקום לומר שלא יהיה
 51 מועד לגדולים משום שירא מהם, מכל מקום כל עוד שאין הוכחה הרי
 52 הוא מועד אף לגדולים. אלא אי אמרת שאינו מועד' קתני, וכוונת
 53 המשנה לומר שבסתמא שלא ראה כלל שוורים גדולים, לא הוי מועד

54 לגדולים, מה החידוש בוה, השתא יש לומר מקטנים לקטנים דעלמא
 55 סתמא לא הוי מועד – והלא בדין המשנה ברישא מבואר שממין למין
 56 אחר אינו נעשה בסתמא מועד אף שהיו שניהם קטנים, מקטנים
 57 לגדולים צריכא למימר דלא הוי מועד, ומה החידוש בסיפא.
 58 ובהכרח שגירסת המשנה 'ואינו מועד', וחידוש המשנה בסיפא הוא
 59 שבסתמא נעשה מועד לגדולים.
 60 ורב פפא אמר לה, אצטרף – המשנה הוצרכה להשמיע בסיפא
 61 שבסתמא אינו מועד לגדולים, ואף ששינוי ברישא שאינו נעשה מועד
 62 ממין למין אחר, שכלקא דעתיה אמינא, הואיל ופרץ ביה כההוא
 63 מינא, פרץ ביה – שכיון שפרץ הוא במין השוורים, שנעשה מועד על
 64 הקטנים שבהם, יש לומר שנפרץ לגמרי באותו המין, ולא שנא גדולים
 65 דידיה ולא שנא קטנים דידיה, בכולם נעשה מועד, קא משמע לן
 66 דלא הוי מועד לגדולים.

67 ואילו רב פפא דייק גירסתו מרישא, דקתני, מועד לאדם אינו מועד
 68 לבהמה, ואי אמרת בשלמא שאינו מועד' תנן, וכוונת המשנה
 69 שבסתמא לא הוי מועד לבהמה, מובן מדוע הוצרכה המשנה לכתוב
 70 דין זה, שהא קא משמע לן דאפילו מאדם לבהמה נמי סתמא לא
 71 הוי מועד – שאף שנעשה מועד לאדם שקשה לנוגחו משום שיש לו
 72 מזל, מכל מקום לא נעשה מועד לבהמה אף שקל יותר לנגחוה, אלא אי
 73 אמרת שאינו מועד' קתני, והיינו שידוע שאינו מועד לבהמה, הא
 74 סתמא כל עוד שאין הוכחה שאינו מועד לבהמה, הוי מועד אף
 75 לבהמות, מה החידוש בוה, השתא יש לומר מבהמה לבהמה סתמא
 76 הוי מועד – והלא בדין המשנה בתחילה מבואר שאף מבהמה לבהמה
 77 ממין אחר נעשה מועד בסתמא, מאדם לבהמה צריכא למימר דהוי
 78 מועד, ומה חידשה המשנה בדין זה. ובהכרח שגירסת המשנה 'אינו
 79 מועד' וחידוש המשנה שאף מאדם לבהמה בסתמא אינו מועד.

80 ורב זביד אמר לה, רישא אחזרה קאי – אכן הרישא אינה מדברת
 81 בתחילת העדאתו של השור, אלא בחזרת השור להיות תם, וכגון
 82 דהוה בתחילה מועד לאדם ומועד לבהמה, והדר ביה מבהמה –
 83 וחזר להיות תם לגבי בהמה, על ידי דקאי גבי בהמה תלתא וימיני –
 84 שעמד אצל בהמה שלש פעמים ולא נגח, וחידוש המשנה שעל
 85 הבהמה חזר להיות תם, שמהו דתימא, כיון דלא הדר ביה – שלא
 86 חזר בו לגמרי ואף מאדם, חזרה דבהמה בלבד לאו חזרה היא, וישאר
 87 מועד אף לגבי הבהמה, קא משמע לן דחזרה דבהמה מיהא חזרה
 88 היא.

89 מיתני, סומכוס אומר, שור שהוא מועד לאדם, הרי הוא מועד אף
 90 לבהמה, מקל וחומר, ומה לאדם שקשה לנוגחו הוא מועד, לבהמה
 91 לא כל שכן. וממה שנאמר 'סומכוס אומר' מקלל דתנא קמא שהוא
 92 התנא של משנתנו, סובר שהמועד לאדם בסתמא אינו מועד לבהמה,
 93 ובהכרח 'אינו מועד' קאמר ובגירסת רב פפא, שהרי אם גרסו 'ואינו
 94 מועד לבהמה' כרב זביד, משמע שבסתמא השור מועד אף לבהמה,
 95 ובמה נחלקו סומכוס ורבנן.
 96 אמר ליה רב זביד, גירסת המשנה היא 'ואינו מועד', אמנם הלא כבר
 97 נתבאר לעיל שלגירסא זו המשנה אינה מדברת בקטע זה בתחילת
 98 העדאתו אלא בחזרתו להיות תם, ואף סומכוס אחזרה קאי, והכי
 99 קאמר ליה לתנא קמא, דקאמרת – מה שאמרת שחזרה דבהמה אף
 100 שלא חזר מאדם חזרה היא, אין הדבר כן, אלא חזרה דבהמה לאו
 101 חזרה היא מקל וחומר מאדם, ומה מאדם לא קא מתיר ביה – לא
 102 חזר בו, מבהמה לא כל שכן.

103 אמר רב אשי, תא שמע רביה לגירסת רב זביד, ששינוי בסוף המשנה,
 104 אמרו לפני רבי יהודה, הרי זה מועד לשבתות ואינו מועד לימות
 105 החול, אמר להם לשבתות משלם נזק שלם לימות החול משלם חצי
 106 נזק, ואי אמרת בשלמא שאינו מועד' קתני, דבריהם מתבארים
 107 בפשוט, שהיילי הוא דקא משילי [ליה] – שהתלמידים שאלו לרבי
 108 יהודה מה הדין באופן זה שהיה מועד לשבתות ולא לימי החול, והוא
 109 נמי קמהדר להו – ואף רבי יהודה ענה להם, שמועד לשבתות. אלא

1 **אִי אָמַרְתָּ ש'אינו מועד' קָתְנִי**, משמע שהתלמידים הם שאמרו הדין
2 לפני רבי יהודה, שהמועד לשבתות בסתמא אינו מועד לימות החול,
3 ויקשה, **אֲנִימוּרִי הוּא דְקָא מִגְמְרִי לִיה** – וכי הם מלמדים את הדין לרבי
4 יהודה. וְתוּ יקשה, מאחר שכבר פסקו התלמידים את הדין, **אִיהוּ מָאִי**
5 **קָא מְהֵרָא לְהוּ** – מה עוד הוצרך רבי יהודה לענות להם. ובהכרח
6 שגירסת המשנה 'ואינו מועד' ואינו פסק דין אלא המשך המעשה.
7 ראיה נוספת: **אָמַר רַב יִנְאִי, מְרִישָׁא נָמִי דִּיקָא** – אף מהרישא יש
8 להוכיח כגירסת רב זביד, **דְקָתְנִי** אחר שפרטה המשנה כל האופנים,
9 **'אֵת שְׁמוּעָד לֹא מְשַׁלֵּם נֶזֶק שְׁלֵם וְאֵת שְׁאִינוּ מוּעָד לֹא [מְשַׁלֵּם] חֲצִי**
10 **נֶזֶק'**. ו**אִי אָמַרְתָּ בְּשִׁלְמָא ש'אינו מועד' קָתְנִי**, עדיין לא פירשה
11 המשנה את הדין עד כעת, ומובן שדברי המשנה כאן **פְּרוּשֵׁי קָא**
12 **מְפָרֵשׁ לָהּ** – בהם מפרשת את הדין בכל האופנים. **אֵלָא אִי אָמַרְתָּ**
13 **ש'אינו מועד' קָתְנִי**, נמצא שבתירות אלו שאמרה המשנה בכל אופן
14 כבר **פְּסִיקָה** – סיימה המשנה לדינו של אותו אופן, ו**מָאִי תוּ** – ומה
15 צריכה לכתוב עוד **אֵת שְׁמוּעָד לֹא מְשַׁלֵּם נֶזֶק שְׁלֵם וְאֵת שְׁאִינוּ מוּעָד**

16 **לֹא מְשַׁלֵּם חֲצִי נֶזֶק**, וכי עד הַשְׁתָּא **לֹא אֲשַׁמְעִינָן דְּהֵתֵם מְשַׁלֵּם חֲצִי**
17 **נֶזֶק וּמוּעָד מְשַׁלֵּם נֶזֶק שְׁלֵם**.
18 מסיימת הגמרא: **וְאֵם תְּמַצִּי לֹאמַר נָמִי אִיתָא לְדָרַב פָּפָא** – ואף אם
19 תאמר שההלכה כרב פפא, ובסתמא אין נעשה מועד אלא לאותו מין
20 שנגח, אף לדעתו אם נגח שור חמור ונמל, נַעֲשֶׂה מוּעָד לְכָל, ואף
21 שלא נגח מכל מין אלא פעם אחת בלבד:
22 **תָּנוּ רַבָּנָן, רָאָה שׁוֹר וּנְגַח, שׁוֹר וּלֹא נְגַח, שׁוֹר וּנְגַח, שׁוֹר וּלֹא נְגַח,**
23 **שׁוֹר וּנְגַח, שׁוֹר וּלֹא נְגַח, נַעֲשֶׂה מוּעָד לְסִירוּגִין** – לנגיחות בדילוג,
24 ולשנוורים בלבד ולא למינים אחרים:
25 **תָּנוּ רַבָּנָן, רָאָה שׁוֹר וּנְגַח, חֲמֹר וּלֹא נְגַח, סוֹם וּנְגַח, נְמָל וּלֹא נְגַח,**
26 **פָּרָד וּנְגַח, עֲרוּד** [– חמור בר] **וּלֹא נְגַח, נַעֲשֶׂה מוּעָד לְסִירוּגִין לְכָל,**
27 **שהרי נגח שלשה מינים ולא מין אחד בלבד.**
28 הגמרא מסתפקת באופנים מסויימים במועד לסירוגין: **אִיבְעִיא לְהוּ,**
29 **נגח**

שור שור ושור, חמור ונגמל מהו, האם האי שור בתרא ברת שוורים
 שדינן ליה – נגזית השור האחרון מצטרפת יחד עם נגזית השוורים
 שקדמו לו, ונמצא שנגזת שלשה שוורים זה אחר זה, ואפתי – ועדיין
 בנגזית אלה, לשוורים הוא דאייעד אך למידי אחרניא – למין אחר
 לא אייעד. או דילמא, האי שור בתרא ברת חמור ונגמל שדינן ליה
 – נגזית השור האחרון מצטרפת יחד עם נגזית החמור והגמל, ונמצא
 שנגזת שלשה מינים זה אחר זה, ואייעד ליה לבוליה מיני – ונעשה
 בכך מועד לכל מיני בעלי החיים.

ספק נוסף: נגזת חמור ונגמל, שור שור ושור מהו, האם האי שור קמא
 ברת חמור ונגמל שדינן ליה – נגזית השור הראשון מצטרפת יחד עם
 נגזית החמור והגמל, ונמצא שנגזת שלשה מינים זה אחר זה, ואייעד
 ליה לבוליה מיני – ונעשה בכך מועד לכל מיני בעלי החיים. או
 דילמא שנגזית השור הראשון ברת שוורים שדינן ליה – מצטרפת
 יחד עם נגזית השוורים, ונמצא שלא נגזת אלא שלשה שוורים זה אחר
 זה, ואפתי – ועדיין בנגזית אלה, לשוורים הוא דאייעד אך למינא
 אחרניא לא אייעד.

וכעין הספיקות האלו יש להסתפק אף בנגזית בימים: נגזת שבת ושבת
 ושבת, אחד בשבת ושני בשבת מהו, האם הא שבת בתייתא ברת
 שבת הוא שדינן ליה – נגזית השבת האחרונה מצטרפת יחד עם
 השבתות שקדמו לה, ונמצא שנגזת שלשה שבתות רצופים זה אחר זה,
 ואפתי – ועדיין בנגזית אלה, לשבת הוא דאייעד אך לימות החול
 לא אייעד. או דילמא שנגזית השבת האחרונה ברת אחד בשבת
 ושני בשבת שדינן ליה – מצטרפת יחד עם נגזית ימות החול
 שלאחריה, ונמצא שנגזת שלשה ימים זה אחר זה, ואייעד ליה לבולי
 יומא – ונעשה בכך מועד לכל הימים.

וכן יש להסתפק, אם נגזת ה' בשבת וערב שבת, ושבת שבת ושבת
 מהו, האם הא שבת קמיתא ברת ה' בשבת וערב שבת שדינן ליה
 – נגזית השבת הראשונה מצטרפת יחד עם נגזית ימי חמישי וששי
 שקדמו לה, ונמצא שנגזת שלשה ימים זה אחר זה, ואייעד לבוליה יומי
 – ונעשה בכך מועד לכל הימים ואף לימות החול. או דילמא, הא
 שבת קמיתא ברת שבתות הוא שדינן ליה – שנגזית השבת
 הראשונה מצטרפת יחד עם נגזית השבת שלאחריה, ונמצא שנגזת
 שלשה שבתות רצופים זה אחר זה, ולשבתות בלבד הוא דאייעד ולא
 לימות החול. וכל ספיקות אלו תיקן – נשאר בספק ולא הוכרעה בהם
 ההלכה:

אופן נוסף במועד לסירוגין: נגזת שור ביום מ"ו בחודש זה – בחודש
 הראשון ושוב נגזת ביום מ"ו בחודש זה – בחודש שלאחריו ושוב נגזת
 ביום י"ז בחודש זה – בחודש שלאחריו. דין זה תלוי בפלוגתא דרב
 ושמואל לגבי דין קביעת וסת באשה, דאיתמר במסכת נדה (דס.), אשה
 שראתה דם נידתה ביום מ"ו בחודש זה ויום מ"ו בחודש זה ויום י"ז
 בחודש זה, מאחר שנראה שאשה זו התחילה לראות בסדר קבוע של
 דילוג בתוספת יום אחד, רב אמר קבעה לה וסת לדילוג, ויום י"ז
 שראתה בו דינו כוסת קבוע, ושמואל אמר אינה קובעת וסת במה
 שראתה שלשה פעמים, שהרי הראייה הראשונה אינה מצטרפת כיון
 שלא היתה בדילוג, עד שתשלש בדילוג – עד שתראה שוב ראייה
 רביעית ביום י"ח לחודש הבא, שבכך נמצא שראתה שלש פעמים
 בדילוג ונקבע וסתה. וכמו כן בנגזית השור, לדעת רב מצרפים את
 הנגזית הראשונה ובשלש פעמים אלו נעשה מועד, ולשמואל רק אם
 נגזת פעם נוספת בי"ח לחודש הבא נעשה מועד.

דין נוסף בידינו מועד לדבר אחד ואינו מועד לדבר אחר: אמר רבא,
 שמע קול שופר ונגזת, קול שופר ונגזת, קול שופר ונגזת, נעשה מועד

לשופרות, ובכל פעם שיגזת לאחר שישמע קול שופר הרי הוא משלם
 נזק שלם.
 שואלת הגמרא, פשימא שכן הוא הדין, ומה חידש רבא בכך. משיבה
 הגמרא, מהו דתימא – היה מקום לומר לולא דברי רבא, שתה שופר
 קמא – הנגזית שנגזת לאחר שישמע השופר בפעם הראשונה, סיומא
 בעלמא הוא דנקטיה – בהלה בעלמא אחזתו, ולא מחמת שמעתה
 הורגל ליגזת בכל פעם שישמע שופר, ואין לצרפה עם שאר הנגזיות,
 קא משמע לן שאף נגזית זו מצטרפת:

משנה

שור של ישראל שנגזת שור של הקדש, ושל הקדש שנגזת לשור של
 הדיוט, פטור מלשלם על נזקו הן תם והן מועד, שנאמר (שמות כא
 לה) יכי יגף שור איש את שור רעהו ויש לדרוש, רעהו ולא שור של
 הקדש – שאין הפרשה מדברת בשור של הקדש, הן אם שור ההקדש
 הוא שנגזת והן אם נגזת שור הדיוט לשור ההקדש.
 דין נוסף: שור של ישראל שנגזת לשור של כנעני פטור, ואילו שור
 של כנעני שנגזת לשור של ישראל, בין תם בין מועד משלם נזק
 שלם:

גמרא

מתניתין הפוטרת שור של ישראל שנגזת שור הקדש, דלא ברבי
 שמעון בן כנסא היא, וכמו דתניא, שור של הדיוט שנגזת שור של
 הקדש, ושל הקדש שנגזת שור של הדיוט פטור, שנאמר (שמות כא
 לה) שור רעהו ולא שור של הקדש. רבי שמעון בן כנסא אומר,
 שור של הקדש שנגזת שור של הדיוט פטור, ואילו שור של הדיוט
 שנגזת שור של הקדש בין תם בין מועד משלם נזק שלם.
 ובטעמו של רבי שמעון בן כנסא, אמר – שאלו בני הישיבה מאי קא
 סבר רבי שמעון – כיצד דורש הוא מה שנאמר רעהו, אי רעהו דנקא
 הוא, ולכך שור הקדש שנגזת פטור, אם כן אפילו של הדיוט שנגזת של
 הקדש ליפטור שאינו בכלל רעהו. ואי סובר שרעהו לאו דנקא הוא
 ואין למעט ממנו הקדש, אם כן אפילו דהקדש נמי כי נגזת דהדיוט
 ליתייב – אף שור של הקדש שנגזת לשור הדיוט יתחייב לשלם.
 ובי תימא ליישב את שיטתו, שלעולם קסבר רעהו דנקא ולכך שור
 ההקדש פטור כשנגזת להדיוט, ויחיה דהדיוט כי נגזת דהקדש היינו
 מצמא דמיתייב – ומכל מקום הטעם שיש לחייב שור הדיוט שנגזת
 לשל הקדש, משום דקא מיתייב ליה – שלומד לחייבו מקל וחומר
 דהדיוט, ומה הדיוט שנגזת של הדיוט חייב, כי נגזת לשור דהקדש
 לא כל שכן דמיתייב. עדיין יקשה, הרי הכלל הוא שדין לזא מן הדין
 להיות כדיוט – שכאשר למדים לחייב דבר מקל וחומר אין לחייבו יותר
 מהדבר שממנו הוא למד, ואם כן מה להלן בשור הדיוט שנגזת להדיוט
 תם משלם חצי נזק, קמא נמי בשור הדיוט שנגזת להקדש הלמד
 ממנו, ישלם חצי נזק, ואילו רבי שמעון בן כנסא מחייב נזק שלם.
 אלף אמר ריש לקיש, אכן רעהו דוקא הוא, ודרשת רבי שמעון כך
 היא, לולא שנאמר בתורה דין שור תם שהיה, הלא חבל – הן שור
 הדיוט והן שור הקדש היו בכלל נזק שלם, וכאמור בפרשת שור
 המועד שלא נאמר בו רעהו, וכשפטר לך הכתוב רעהו נמי תם –
 וכשנאמר בתורה פרשת שור תם לפוטרו מנזק שלם, הרי פרטה בו
 רעהו, ומעתה יש לדרוש המיעוט כך, ברעהו הוא – שפטרה התורה
 ואמרה דתם משלם חצי נזק, מקלל דהקדש לא נאמר בו מיעוט זה,
 ונשאר בכללו שהיה לולא פרשת שור תם, ולכך בין תם בין מועד
 משלם נזק שלם,

המשך מהעמוד הקודם

לדרך להתלמידים-ות לימי ההפסק בלימודים, ומה טוב שגם בהשבועות דחופש יאספו תלמידיהם
 איזה פעמים, ובמילא תהיי אפשרות גם להזכירם אודות העניינא דיומא, וכמו ג' שבועות, הכנה לחדש
 אלו וכו'ב, וגם להזכירם דיני ומנהגי ישראל שבערכם.